בס"ד

מקור הברכה

עלון 701
דו שבועי

חכמה ומוסר

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - "**חכמה ומוסר**". פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת והיה היום.

"צפיית הגאולה"

א. מדוע נקרא שבת שקודם פסח בשם "שבת הגדול"?

נפתח בטעם הפשטי, כי ביאור מילת ה"גדול" מורה על "חסד", וכנאמר: "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת", הרומזים לחסד גבורה תפארת, הרי שה"גדולה" מורה על חסד, ובשבת זו התחסד עמנו ה' בנס הגדול של קשירת השה לכרעי המיטה, שהיה בעשור לחודש וחל בשבת, והמצרים היו רואים ומתמקמקים בשומעם שקשירת שה זה הוא לצורך שחיטתו בעוד ארבעה ימים.

ב. "הפתעת" הגאולה לעתיד - כהפתעת גאולת מצרים

ונראה לבאר עוד טעם כעיקר לקריאת שם השבת שקודם הפסח - "שבת הגדול":

נאמר בפסוק (מיכה ז, טו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הרי שמתבשרים אנו בכך שלעתיד יהיו הניסים מופלאים כניסי מצרים, ומאידך הרי נאמר (ירמיה כג, ז): "ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים וגו'", משמע שניסי מצרים יהיו קטנים בערכם מלהזכירם לעתיד.

ונראה פשוט לומר, דאכן הניסים והגילויים שיהיו לעתיד יהיו גדולים בכמותן ואיכותן עד שלא יזכרו ניסי מצרים לעומתן, שהרי בניסי מצרים לא זכינו לשליטה על כל האומות שיהיו כולם משועבדים תחת ישראל כמו שיהיה לעתיד בביאת המשיח, ועוד הרבה הבטחות המובאים בנביאים שיהיו לעתיד, לא זכינו ואף לא למקצתם בגאולת מצרים, אולם הדימוי שיהיה בגאולה העתידה לגאולת מצרים הוא "הפתעת הגאולה", שתהא הגאולה באופן פתאומי ומפתיע מבלי שיהיו סימנים לכך המבשרים את בוא הגואל, אלא בפתע פתאום. וכנאמר (מלאכי ג, א): "ופתאום יבא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים".

ג. היסח הדעת מהגאולה המצוי אצל תלמידי חכמים

ובענין הגאולה יש לבאר כמה נקודות חשובות השייכות מאד גם לבני תורה, שהיסח הדעת אצלן מהגאולה קצת מצוי, וכמו שחזינן שכן תהא תביעת ה' לעתיד דוקא מהבני תורה, כמובא בספר "ציפית לישועה" לה"חפץ חיים" פרק ג': "הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיתא בפסיקתא: שאמר הקב"ה לצדיקים: לא יפה עשיתם ששיבחתם לתורתי ולא חיכיתם למלכותי", הרי שמצוי אצל תלמידי חכמים היסח הדעת מהגאולה, והוא מאחר ויש להם במה לשעשע עצמם בגלות והוא בדברי התורה הקדושה, בגלל כן מצוי מאד שזוכים המה לבחינת "עולמך תראה בחייך", ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, אי לכך קיימת אצלם הרגשת חירות בגלות שאנו בה יותר מייתר העם, ולכך כדאי לעורר בנושא זה של הגאולה על כמה מצוות התלויים בה.

ובפרט בזמן זה של ניסן - ימים המקווים לנו לימי גאולה, וכמו שאמרו: "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", בודאי ראוי לעורר על נושא הגאולה, וכמו כן יתבאר ענין של "בעיתה" לעומת "אחישנה". וכמו כן מה ענין "בניסן עתידין להיגאל" אחר שאמונתנו היא "בכל יום אחכה לו שיבוא".

וכן יש לבאר "אין ישראל נגאלין אלא בתשובה" (ירושלמי תענית א, א), הכיצד יהא הדבר שכל ישראל יעשו תשובה, ומה דינו של מי שלא יעשה תשובה.

וכן מהו הנאמר בחז"ל "אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב", היתכן הדבר?

ד. ארבע מדריגות במצפים לישועה

בספר "שומר אמונים" מונה ארבע מדריגות במצפים לישועה:

והנה בענין הצפוי לגאולה יש כמה אנפין:

יש שמצפה לגאולה בהיות שראה כי כלו העסקים ופסקו התאוות מפני צרות ונסיוני הזמן, ומפני פחדו הנה מסכים בלבו שכבר היה טוב שתבוא הגאולה, כי ממילא אין לו ברירה, מפתאים כאלו אין דבורינו כאן, והגם כי זה גם כן טוב, כי על כל פנים מאמין בגאולה, לאפוקי הרשעים והפוקרים שכבר נעקרו מזו האמונה.

ויש אשר הם יותר בעלי השגה, ותקוותם לגאולה אינו מחמת פתאות כזה, רק יודעים שאין התכלית רק לחיות חיי בהמה כזה בעולם הזה השפל, ומצפים שיגיע זמן שינוחו מעמל הבלים הללו, ויתענגו בטוב נפשם בקבלת שכר על הסבלת אריכות הגלות וקיום המצוות, ויתענגו בכל מיני עונג המקווה לנו בעזרת ה'....

פרשת אחרי מות.

"בזאת יבוא אהרן אל הקודש"

במדרש אמרו: "באיזו זכות היה אהרן נכנס לבית קדשי הקדשים? זכות המילה היתה נכנסת עימו, שנאמר: בזאת יבוא אהרן אל הקודש, זו המילה, כדכתיב: זאת בריתי אשר תשמרו. וכן הוא אומר: בריתי היתה איתו החיים והשלום (היינו שבזכות ברית המילה זכה לצאת חי מקודש הקדשים). רבי יצחק אומר, זכות השבטים היתה נכנסת עימו, שנאמר: וזה הדבר אשר תעשה להם, מנין "זה" - י"ב, ואלו הן י"ב אבנים שהיו נתונות על לבו של אהרן ועליהן שמות השבטים".

מדרש זה אינו כפשוטו. הפסוק בספר שמות אינו מדבר על הכניסה לקודש הקדשים, וכשהיה הכהן הגדול נכנס לשם לבוש היה בגדי לבן בלבד, בלא החושן ואבניו ושמות השבטים החקוקים בהן. אין המדרש הזה אומר אלא דרשני! נעיין בו, איפוא.

שאלה גדולה שאל המדרש, באיזו זכות נכנס אהרן. לכאורה, מה זה עניננו, במה זה נוגע לנו. ובמיוחד בזמן הזה, כאשר המקדש חרב והעבודה שבתה.

אבל יש לנו לדעת, שזו השאלה העיקרית החייבת לעמוד לנגד עינינו, ולהעסיקנו תדיר! משום שכולנו נמצא עצמנו יום אחד במצבו של הכהן הגדול ביום הכיפורים - ועוד במצב מאויים שבעתיים! שהרי הכהן הגדול היה מורם מעם, ושבעה ימים קודם היום הקדוש הפרישוהו מביתו, והתכונן בסילודין למעמד הנורא. והתוודה שוב ושוב, ונכנס ברעדה נושא קטורת כפרה - ועם כל זאת מתו מאות כהנים בקודש הקדשים. המקום הקדוש הקיאם, ומשכו את גופותיהם בחבל הקשור לרגלם!

ואנו, הן לא כהנים גדולים אנו. מכירים אנו את עצמינו ולא נעשה שקר בנפשינו. ויבוא יום בו יעלו נשמותינו למרום, ואנו תקוה כי נזכה בדין. איכשהו, לא ישלחונו לגיהנם. איך שהוא, יאותו ויאמרו: "ניחא, הכניסוהו לגן עדן".

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

והיה היום

חג הפסח, מוריד הטל, וברכנו. מוציאין ב' ספרים.

* <u>מפטירין</u>: בעת ההיא יהושע ה'.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 6 : 39
תל אביב : 6 : 47
ירושלים : 6 : 29

יציאת השבת

חיפה : 7 : 49
תל אביב : 7 : 49
ירושלים : 7 : 45
ר"ת חיפה : 8 : 27
ר"ת תל אביב : 8 : 27
ר"ת ירושלים : 8 : 29

אחרי מות

שבת אסרו חג.

* מפטירין: ויהי דבר יחזקאל כ"ב
* ז' לעומר.
* אין אומרים 'צדקתך' בשבת זו.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 6 : 44
תל אביב : 6 : 52
ירושלים : 6 : 34

יציאת השבת

חיפה : 7 : 55
תל אביב : 7 : 54
ירושלים : 7 : 51
ר"ת חיפה : 8 : 34
ר"ת תל אביב : 8 : 33
ר"ת ירושלים : 8 : 35

משל ונמשל...

בזאת יבא אהרן אל הקודש. (ויקרא ט"ז פ"ג).

אין זאת אלא תורה שנאמר "וזאת התורה" וגו'. כאן באה התורה ללמדנו שאם אנו רוצים להיות קדושים, עלינו לעסוק בתורה, וזה ההבדל בינינו לבין אומות העולם. שבברכת התורה אנו מברכים "אשר בחר בנו מכל העמים". ומנין הראיה שלנו? "אשר נתן לנו את תורתו". דהיינו אם אנחנו קובעים עיתים לתורה - זה עיקר יהדותינו.

ומעשה שהיה בישיבתו של רבי אלחנן וסרמן, שבא אבא אחד ואמר שהוא רוצה להוציא את בנו מהישיבה כדי שילמד מקצוע ויוכל להתפרנס בכבוד, כפי שיש הלכה שחייב האב ללמדו את בנו אומנות. אמר לו רבי אלחנן, כמשל: 'איזו מצוה נראית לך יותר חשובה - למול את הבן או ללמדו אומנות?'. אמר האבא 'ודאי שלמול את הבן זה הרבה יותר חשוב'.

אמר לו הרב 'תדע לך שיש הלכה - אם שני בנים שעשו להם ברית מילה מתו מחמת המילה, לא עושים מילה לבן שיוולד אחריהם, כי מדובר בסכנת נפשות. ואם כן, גם כאן באו כמה אבות ולקחו את בניהם מהישיבה. והבנים מתו מבחינה רוחנית, וכבר אינם שומרים מצוות. לכן לא כדאי לך לקחת את בנך, כי הוא עלול למות מבחינה רוחנית'. אבל האב היה עקשן ולקח את בנו מהישיבה. ובאותה שנה הבחור נפטר לבית עולמו, כיוון שיצא מפי הרב כשגגה היוצאת מפי השליט.

עמוד התפילה...

*** אי"ה <u>מדי יום</u> מתקיים מנין <u>בשחרית</u> יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי <u>שבת</u>, קורבנות ב: 7.15.**

אבות-ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת מנחה שבשבת קודש, מתקיים לימוד של **<u>אבות ובנים</u>** בבית מדרשנו,
הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה <u>בקרית חיים...</u>

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעונינים לתרום <u>לאחת מסעודות</u> **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה** <u>בסך - 200 ש"ח</u>.
<u>ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב</u>. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - <u>2598156</u>.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

<u>**השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.**</u>
* שיעור הכנה
מ: <u>20.30 – 21.00</u>.

* ומהשעה:
<u>21.00</u> – <u>22.00</u>
שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת חגיגה

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: <u>21.45</u> אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני <u>**שמירת הלשון**</u>.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 18.45.
ערבית ראשונה: 19.40.
<u>ערבית שניה</u>: 22.00

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיימים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת
"שבת חג הפסח, אחרי-מות"

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	4:53:15	5:17:00	6:09:15
א	4:51:45	5:15:45	6:08:00
ב	4:50:30	5:14:15	6:07:00
ג	4:49:15	5:13:00	6:05:45
ד	4:47:45	5:11:45	6:04:30
ה	4:46:30	5:10:30	6:03:30
ו	4:45:00	5:09:15	6:02:15
ש	4:43:45	5:08:00	6:01:15
א	4:42:30	5:06:45	6:00:15
ב	4:41:00	5:05:30	5:59:00
ג	4:39:45	5:04:15	5:58:00
ד	4:38:30	5:03:15	5:57:00
ה	4:37:15	5:02:00	5:56:00
ו	4:36:00	5:00:45	5:54:45

שיעור מוסר מדי יום ע"י מורנו ראש - הישיבה והכולל.
בשעה: <u>18.40</u>. **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 13.20 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.

* **בליל שבת** שיעור בשעה: 22.30 - 21.30.

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית/תפילין סימן **כ"ז**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).

* **בשבת** בין השעות: 16.00 - 15.30 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן**, **ואחרי כן שיעור בהלכה אורח חיים,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה.

הציבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

<u>דבר המערכת.</u>

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וקיץ בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434

המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

המשך לפרשת: אחרי מות.

אך, אבוי! גן העדן הוא קודש קדשים! הפלצות והמורא שאחזו בכהן הגדול בלכתו בבגדי לבן, אוחז כף ומחתה, בצעדו יחף בהיכל הקודש לבדו לבדו, פוסע ניכחו אל מקום השראת השכינה, אל מקור הקדושה והנהרה, כאיין וכאפס הם לעומת הפחד הנורא הנופל על הנשמה בלכתה אל גן העדן, מקור הקדושה, שגב הטהרה. וגם שם - לבדו לבדו: "כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, שנאמר כי הולך האדם אל בית עולמו". האם יקבלו המקום הקדוש, האם לא יקיאו?

ארץ ישראל מקיאה עוברי עבירה - האם גן העדן יקבלם?!

לפיכך, גורלית כל כך תשובת המדרש עבורנו: "זכות המילה היתה נכנסת עימו", זכות ההקפדה בענייני קדושה - בלעדיה, ירעש גן העדן ויקיא את הטומאה!

"זכות השבטים היתה נכנסת עימו", מי ששמר על מורשת אבות - זכות האבות מסייעתו!

ובפרשתנו מוסיף המדרש - והובאו דבריו ברמב"ן - זכויות נוספות, כולן כה נחוצות: "בזכות התורה, שנאמר וזאת התורה". התורה קדושה היא, ולומדה מתקדש. רוחנית היא, ולומדה עולה לעולם הרוחני. נצחית היא, ולומדה שייך לעולם הנצח. האם קבע עיתים לתורה, האם חינך ילדיו לתורה? כי אז תגן עליו, ותשייכו לגן העדן!

"בזכות שבת, ככתוב: אשרי אנוש יעשה זאת, שומר שבת מחללו" השבת - מעין עולם הבא היא, ושומרה - בן העולם הבא הוא. יש לו אחיזה בגן העדן!

"וזה צריך פירוש ארוך", מסיים הרמב"ן דבריו. אך לא פירוש ארוך בלבד, אלא עבודת חיים, עמל רב. לקנות אחיזת אמת בחיי טהרה, בחיי תורה ובנועם שבת, כדי שנהיה ל"בני העולם הבא", וכאשר אכן נזכה לו - נכנס בו ברינה, ונמצא את מקומנו בקודש הקדשים לחיי עד!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: נז-נח.

ההורים מחזיקים מעצמם תמיד כ'צדיקים', והילדים מוגדרים כעושים מעשי 'שטות'. הרבה פעמים היינו צריכים להגיד 'השטויות שלנו', כי השטויות של הילד זה השטויות שלנו. ואפילו אם אדם לא הצליח לתקן את עצמו בילד הראשון שלכל הפחות יתקן את עצמו בילד השני, או בילד השלישי.

ביחוד לגבי הנושא של המידות, שהוא נושא חשוב עד לשמיים. כי גם הנושא של המידות עובר בתורשה, וגם דרכי ההתנהגות של ההורים עוברים לילדים.

יש בית של 'ערמומיים', והילדים שומעים מההורים כל הזמן דרשות שצריכים להיות 'ישרים', ולא לעשות כל מיני 'התחכמויות', וכן לא לעשות כל מעשי 'עורמה' למינהם. האבא יכול לדרוש שבוע שלם לילד, והילד מגלה איך האבא מסדר את האדם הזה, ואיך האבא מסדר את האדם הזה, ע"י כל מיני תחבולות, ולילדים שנולדו בארץ לא חסר להם שכל ב"ה, אוירא דא"י מחכים...

תאמינו לי, שכמעט ולא פגשתי אדם אחד שהוא טיפש בענינים שלו, אולי בלימוד הגמ' הוא נראה כטיפש, אבל כשהוא מגיע לענינים שלו, כמעט ולא ראיתי אנשים 'טיפשים'. הכי טיפשים הם 'חכמים', כי הם חושבים ומעיינים ומסדרים את הענינים ודואגים ואחראיים הם עושים את הכל להצלחת הענין, ואז מתברר שהם לא טיפשים! יש להם בעיות צדדיות למה הם לא רוצים להשקיע בלימוד הגמ'.

ודאי שיש אחד שהוא יותר חכם בתחום מסוים ואחד שהוא פחות חכם בתחום מסוים... כמעט ואין חכם 'שלם'. יש לבני אדם כל מיני כשרונות. יש אחד שיש לו כשרון להכליל, ולאחד יש כשרון שהוא תופס את העיקרון, ויש אחד שיש לו כשרון שהוא זוכר טוב, ויש אחד שיודע לעיין טוב. כמעט ואין אף אחד שיש לו כשרון בהכל, - שהוא גם מכליל וגם מעיין וכו'... תמיד נשאר לכל אחד חלק שבו הוא בא לידי ביטוי.

יש אחד שלומד את האגדתא, ויש לו רגש באגדתא, הוא תופס את הענינים לפי הרגש שלו. כמעט ואין אף אחד שמקופח בתורה. השטות של האנשים היא, שכל אחד מסתכל על ההצלחה של השני, הסתכל על עצמך, כי ה' נתן לך את הנקודה שלך, תפתח את הנקודה שלך, וגם אתה תהיה מצוין, גם אתה תהיה מיוחד. אותם אנשים שלא חושבים כך, הם מביאים על עצמם את היאוש, וע"י כך הם נשברים ומתרסקים, זו הכנה יפה לנפילה... ה' ירחם.

תסתכל על הטוב שה' נתן לך, תתמקד בנקודה שאתה טוב בה, שאתה מיוחד בה, יש הרבה אנשים שהם מיוחדים בגימטראות, הם ממש פלאי פלאות בתחום הזה, הם משהו מיוחד. לעומת זאת, יש בעלי כשרון שהם פי שתים מהם בכשרון, והם לא מסוגלים לעשות אפילו גימטריא אחת, ולו ה' נתן את החכמה הזאת, ואתה רואה, שכמעט בכל מקום שהוא מסתכל הוא עושה גימטריא...

נח. ולא יהיה כקרח וכעדתו (במדבר יז, ה). אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין קי א): כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו, שנאמר: ולא יהיה כקרח וכעדתו.

הפשטות היא, שהמחזיק במחלקת הוא מהצד 'הלא' צודק. הצודק הוא צודק. הטענה היא על הצד הלא צודק, שבכל זאת מחזיק במחלוקת. כי מי שצודק יש לו טענה. כמובן שהיצה"ר נכנס ואומר לכל אחד שהוא ה'צודק'...

כמה הוא עובר על הלאו הזה, האם בכל רגע ורגע, או מכיון שהוא עושה פעולה אחת שהוא שומר את המחלוקת שלא תכבה? ההסבר ב'כל רגע ורגע' - למה אתה לא מוריד את המחלוקת, והצווי הוא, על כל רגע

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד **לפרשת** אחרי מות

ללא פרסים

מצא 18 מילים בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.

מצא מימרה מסתתרת.

ק	ד	ע	א	י	ל	ו	ד	ע
ע	ס	י	ת	נ	ו	ע	ק	ר
ד	מ	כ	ל	ק	ע	ד	י	ש
ת	י	ש	ר	א	ל	ע	ד	ק
א	מ	א	ת	ד	ש	ק	ט	ש
ט	י	ד	י	ה	מ	ר	ד	מ
ח	ד	ז	ה	ע	ת	כ	כ	מ
ע	ל	ז	ה	ק	ד	ש	ש	י
ד	י	צ	ט	ר	פ	ו	ד	ל
מ	ה	י	ד	י	מ	ק	ע	ו
י	ע	כ	ו	ל	נ	ד	ל	ל
א	ת	ל	י	ד	ע	ו	ק	ה
ל	ו	ה	מ	ג	ע	ת	נ	צ
כ	נ	ז	ע	ד	צ	ב	ה	ד
י	ר	ל	כ	ס	א	ע	ב	ל
נ	ק	ה	כ	ב	ו	ד	ע	ר
ז	צ	ד	פ	ע	צ	ש	ו	ו
א	ב	ה	ר	ז	ג	ע	ת	ג
מ	ד	ח	ת	צ	ש	ק	צ	ע

כפרת	חטאת	גורל
שעיר	קטרת	סמים
אש	קרנות	גזרה
עז	תועבה	זבח
מכשל	עול	כלאים
הלולים	מאזני	אבן

האם מצאת את המשפט:

אילו יתנו כל ישראל את ידיהם זה לזה יצטרפו הידים כולן ליד המגעת עד לכסא הכבוד

מאת: ר' ישראל מקוזניץ

בס"ד

קח פסק זמן...

מעוניין בהפוגה לשעות:

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת אירוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים: הרב נתנאל יהב, טל': 7124735 - 052.

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה...

הערך הנצחי של עסק התורה.

אברך מבני ברק מוסר היה שיעור בשכונת רמת חן, בפאתי רמת גן. הולך היה רגלי, מרחק כחצי שעה, וחוזר רגלי. ערב אחד, בעיצומו של חורף, ירד גשם זלעפות. הדרך, שבאותם ימים עדיין לא נסללה, הפכה למרבד של בוץ. בא לפני **מרן החזון איש זצ"ל** והביע חששו: מוכן הוא לבוסס בשלוליות ולהרטב עד לשד עצמותיו, אבל חושש הוא שטירחתו תהיה לשוא, כי במזג אוויר זה לא ייצאו האנשים מביתם...

חקר החזון איש: "איש לא יבוא, להשערתך? אף אחד?!"

אמר: "השמש ודאי יבוא, פותח הוא את בית הכנסת, מעלה את האור. אבל מלבדו - חוששני שאיש לא יבוא"...

אמר החזון איש: "אם כך, אם השמש יבוא, עליך ללכת!"

היה זה פסק הלכה, דעת תורה, והאברך קיבל את הדין. אך הרהיב עוז וחקר: "אפשר לשאול שאלה?"

הרשות ניתנה, והוא שאל: "אם באים רבים, הריני מבין. תלמוד תורה דרבים שווה כל הקרבה. אבל אם יבוא רק אחד, למה חייב אני ללכת חצי שעה הלוך וחצי שעה חזור - ובמזג אויר כזה - כדי לזכות את השמש בשעה של לימוד.

במה עדיפה שעת לימודו משעת לימודי, שאני מפסיד בעת ההליכה?"

"הצדק איתך", ענה החזון איש, "אבל השיקול אינו שעת הלימוד בלבד. דע לך, שהשמש שלפני השיעור אינו אותו אדם שלאחר השיעור!"

הוא למד תורה, שנמשלה לאש, ובאיזושהי בחינה הפך גם הוא ל"תלמידי חכמים שגופן אש". השגותיו גבהו, מחשבותיו הזדככו, אדם אחר הוא כמה מחייבים הדברים. כמה ממריצים הם להשתתף בשיעורי תורה ולהתעלות באורה ולהבתה!

הלכות: חול המועד.

כָּתַב הָרַמְבַּ"ם (פ"ו מהלכות יו"ט הי"ז): מִצְוַת עֲשֵׂה מִן הַתּוֹרָה לִהְיוֹת שָׂמֵחַ וְטוֹב לֵב בַּמּוֹעֵד, הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּבְנֵי בֵיתוֹ וְכָל הַנִּלְוִים אֵלָיו. וְאַף עַל פִּי שֶׁאֲכִילָה וּשְׁתִיָּה בַּמּוֹעֵד מִצְוַת עֲשֵׂה הִיא, לֹא יֹאכַל וְיִשְׁתֶּה כָּל הַיּוֹם כֻּלּוֹ, אֶלָּא כָּךְ הִיא הַדָּת: בַּבֹּקֶר מַשְׁכִּימִים כָּל הָעָם לְבָתֵּי כְנֵסִיּוֹת וּמִתְפַּלְּלִים, וְחוֹזְרִים לְבָתֵּיהֶם וְאוֹכְלִים, וְהוֹלְכִים לְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת קוֹרְאִים וְשׁוֹנִים עַד חֲצִי הַיּוֹם, וְאַחַר חֲצִי הַיּוֹם מִתְפַּלְּלִים מִנְחָה וְחוֹזְרִים לְבָתֵּיהֶם לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת שְׁאָר הַיּוֹם.

וּכְשֶׁאוֹכֵל וְשׁוֹתֶה וְשָׂמֵחַ בַּמּוֹעֵד, לֹא יִמָּשֵׁךְ בְּיַיִן וּשְׂחוֹק וְקַלּוּת רֹאשׁ, וְיֹאמַר שֶׁכָּל מִי שֶׁיּוֹסִיף בָּזֶה - יַרְבֶּה בְּמִצְוַת הַשִּׂמְחָה, שֶׁהַשִּׁכְרוּת וְהַשְּׂחוֹק הַרְבֵּה וְקַלּוּת הָרֹאשׁ, אֵינָהּ שִׂמְחָה, אֶלָּא הוֹלֵלוּת וְסִכְלוּת [טִפְּשׁוּת], וְלֹא נִצְטַוֵּינוּ עַל הַהוֹלֵלוּת וְהַסִּכְלוּת, אֶלָּא עַל הַשִּׂמְחָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ עֲבוֹדַת יוֹצֵר הַכֹּל, שֶׁנֶּאֱמַר: "תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עָבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוּב לֵבָב", הָא לָמַדְתָּ, שֶׁהָעֲבוֹדָה בְּשִׂמְחָה, וְאִי אֶפְשָׁר לַעֲבֹד אֶת ה' לֹא מִתּוֹךְ שְׂחוֹק וְלֹא מִתּוֹךְ קַלּוּת רֹאשׁ וְלֹא מִתּוֹךְ שִׁכְרוּת. עַד כָּאן.

יְמֵי חֹל הַמּוֹעֵד נֶאֶסְרוּ בְּחֵלֶק מִן הַמְּלָאכוֹת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיוּ כִּשְׁאָר יְמֵי הַחֹל שֶׁאֵין בָּהֶם קְדֻשָּׁה. וְצָרִיךְ לְכַבְּדָם בִּבְגָדִים נָאִים, וּבְמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה מְיֻחָדִים. וּכְבָר אָמְרוּ חֲזַ"ל (אבות פ"ג מי"א): הַמְבַזֶּה אֶת הַמּוֹעֲדוֹת, אַף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ בְּיָדוֹ תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אֵין לוֹ חֵלֶק לָעוֹלָם הַבָּא. וּפֵרֵשׁ רַשִׁ"י, הַמְבַזֶּה, שֶׁנּוֹהֵג בְּחֹל הַמּוֹעֵד מִנְהַג חֹל בַּאֲכִילָה וּשְׁתִיָּה.

עֲבוֹדַת ה' הָאֲמִתִּית בַּמּוֹעֲדִים

"וְדָבָר יָדוּעַ הוּא, שֶׁהָעֲבוֹדָה הַשְּׁלֵמָה הִיא עֲבוֹדַת הַנֶּפֶשׁ עִם עֲבוֹדַת הַגּוּף. וַעֲבוֹדַת הַגּוּף הִיא לְהִתְעַנֵּג בְּמַאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה בְּמִצְוַת הַמּוֹעֲדִים: 'וְזָבַחְתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שָּׁם'. וַעֲבוֹדַת הַנֶּפֶשׁ הִיא לְהוֹדוֹת, לְשַׁבֵּחַ וְלִזְכֹּר נִסָּיו וְנִפְלְאוֹתָיו. וּבִשְׁנֵיהֶם יַחַד תִּהְיֶה הָעֲבוֹדָה שְׁלֵמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (פסחים סח ע"ב): חַלְקֵהוּ חֶצְיוֹ לַה' וְחֶצְיוֹ לָכֶם. וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה, אֲפִלּוּ הַדְּבָרִים הַגּוּפָנִיִּים, שֶׁהֵם הַמַּאֲכָל וְהַמִּשְׁתֶּה וְהַתַּעֲנוּגִים הָאֲחֵרִים, כֻּלָּם נַעֲשִׂים רוּחָנִיִּים, וְהֵם עֲבוֹדַת ה'. אֲבָל אִם חַס וְשָׁלוֹם אֵינוֹ כֵן, אֶלָּא מִתְכַּוֵּן לַהֲנָאַת גּוּפוֹ, וְאֵינוֹ עוֹבֵד לַה' יִתְעַלֶּה הָעֲבוֹדָה הָרְאוּיָה, אֵינָם מוֹעֲדִים וּמִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. וְעַל זֶה אָמְרוּ חֲזַ"ל: 'אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי' - בִּזְמַן שֶׁאַתֶּם עוֹשִׂים הַמִּצְוֹת וּמְקַדְּשִׁים הַמּוֹעֲדוֹת בַּאֲסֵפַת הָעָם בְּבָתֵּי כְּנֵסִיּוֹת, וּמְהַלְּלִים וּמְשַׁבְּחִים לַה' וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, אָז 'אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי', וְאִם לָאו - אֵינָם מוֹעֲדַי אֶלָּא מוֹעֲדֵיכֶם. וּכְמוֹ שֶׁהֵשִׁיב רַבִּי עֲקִיבָא לְאוֹתוֹ מִין שֶׁשָּׁאַל אוֹתוֹ, לָמָּה אַתֶּם עוֹשִׂים עַתָּה מוֹעֲדִים, וַהֲלֹא כְּתִיב (ישעיה א יד) 'חָדְשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׂנְאָה נַפְשִׁי, הָיוּ עָלַי לָטֹרַח'? אָמַר לוֹ: 'חָדְשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם' כְּתִיב. בִּזְמַן שֶׁאַתֶּם מְכֻוָּנִים לַהֲנָאַת גּוּפְכֶם בִּלְבַד, הֵם שְׂנוּאִים, אֲבָל אִם אַתֶּם מְכֻוָּנִים לַעֲבוֹדָתִי, אֵינָם שְׂנוּאִים וְאֵינָם עָלַי לָטֹרַח, אֶלָּא אֲהוּבִים וַחֲבִיבִים הֵם לְפָנַי". (דרשות רבי יהושע אבן שועיב)

אָמְרוּ חֲזַ"ל (סנהדרין ז ע"א): תְּחִלַּת דִּינוֹ שֶׁל אָדָם בָּעוֹלָם הַבָּא - עַל דִּבְרֵי תּוֹרָה. וְכָתַב הַפֶּלֶא יוֹעֵץ (מערכת חול המועד): יֵשׁ אָדָם שֶׁיָּבֹא בְּטַעֲנָה שֶׁהָיָה טָרוּד בְּפַרְנָסָתוֹ לְהָבִיא טֶרֶף לְבֵיתוֹ, וְלָכֵן לֹא עָסַק בַּתּוֹרָה, אַךְ חֹל הַמּוֹעֵד יִסְתֹּר טַעֲנָתוֹ, שֶׁהֲרֵי בִּימֵי חֹל הַמּוֹעֵד פָּנוּי הוּא מִמְּלָאכָה, וּמְבַזְבֵּז אֶת הַזְּמַן בְּטִיּוּל בְּכָל רַחֲבֵי הָאָרֶץ וּבְפִטְפּוּטִים שׁוֹנִים, וְיִטְעֲנוּ בַּשָּׁמַיִם כְּנֶגְדּוֹ: הֲרֵי הָיָה לְךָ פְּנַאי בְּחֹל הַמּוֹעֵד לִלְמֹד תּוֹרָה, וְלָמָּה אִבַּדְתָּ אֶת זְמַנְּךָ?! אֲבָל הָאִישׁ הַיָּרֵא אֶת ה', וְקָבַע אֶת יְמֵי הַמּוֹעֵד לְלִמּוּד תּוֹרָה, אָז דָּנִים אוֹתוֹ לִזְכוּת, וּמַחֲשִׁיבִים לוֹ כְּאִלּוּ עָסַק בַּתּוֹרָה גַּם בִּשְׁאָר הַיָּמִים שֶׁהָיָה טָרוּד בְּפַרְנָסָתוֹ. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה (תהלים עה ג): "כִּי אֶקַּח מוֹעֵד - אֲנִי מֵישָׁרִים אֶשְׁפֹּט", שֶׁעַל פִּי הִתְנַהֲגוּתוֹ וּמִדַּת נִצּוּל זְמַנּוֹ בַּ'מוֹעֵד', יִשְׁפֹּט אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמֵישָׁרִים.

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.